

ବିକୃତ କର ମୋତେ ପ୍ରଭୁ

ନୋଉକା ଚାଡ଼ିକ୍ (୧୯୪୯-୨୦୧୧) ଯୁଗୋସ୍ଲାଭିଆର ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କବି । ସାର୍ବୀୟ କବି ଭାଷ୍ୟୋ ପୋପାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅନୁପ୍ରାଣିତ ତାଙ୍କ କବିତାରେ ହତାଶାର ଏକ ଅସ୍ଵାଭାବିକ ଚିତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ । ସାର୍ବୀୟ ଭାଷାର ତାଙ୍କ କବିତା ବହୁ ଆମେରିକୀୟ କବିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆଦୃତ । ତାଙ୍କ କବିତାର ଅନୁବାଦକ ଓ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଆମେରିକୀୟ କବି ଚାର୍ଲ୍ସ ସିମିକ୍ କହନ୍ତି, “ଚାଡ଼ିକ୍ ପାଇଁ ବାସ୍ତବତାଟି ଅସ୍ଥିର ଓ କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର । ମୁହୂର୍ତ୍ତକରେ ତାହା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼େ ଓ ପୁଣି ଥରେ ହଠାତ୍ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଯାଏ । ଦୃଶ୍ୟମାନ ଜଗତକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରି ସେ ନୂଆ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି । ଏକ ନୂତନ ଅକ୍ଷକାର ଯୁଗର କବିତା ଲେଖନ୍ତି ସେ ।”

<p>ବିକୃତ କର ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ଦୟାକର ! ବନ୍ଧୁର କର ମୋତେ ବଥ ବ୍ରଣରେ ଭରିଦିଅ ଲୋତକ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଖୋଲିଦିଅ ପୂଜ ରକ୍ତ ମିଶା ଏକ ଝର, ମୋର ପାଟିକୁ ମୋଡ଼ିଦିଅ ଉପରୁତଳ କୁଟିଳ କର ମୋତେ, ବୁରୁହାମାନେ ଗାତ କରନ୍ତୁ ମୋର ମାଂସରେ ରକ୍ତ ବେଡ଼ି ଥାଇ ମୋର ଦେହକୁ, ଏପରି ହେଉ, ସମସ୍ତେ ନିଅନ୍ତୁ ମୋର ନିଃଶ୍ଵାସ ପ୍ରଶ୍ଵାସ ସମସ୍ତେ ମେଣ୍ଟାନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭା ମୋର ପାତ୍ରରେ, ପରାଜୟ ପୁଷ୍ପ କାଟକ ଆହାର କର ମୋତେ, ଶତ୍ରୁମାନେ ମୋ' ଚାରିକଡ଼େ ଜମା ହୋଇ ଆନନ୍ଦରେ ପ୍ରଶସ୍ତିଗାନ କରନ୍ତୁ ତୁମର ।</p> <p>ବିକୃତ କର ମୋତେ ପ୍ରଭୁ</p>	<p>ଦୟାକର ! ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୋଷକୁ ବାନ୍ଧିଦିଅ ମୋର ପାଦରେ, କୋଳାହଳ ଓ ପ୍ରଳାପରେ ବଧୂର କର ମୋତେ, ବିଦାରି ଦିଅ, ଖୋଲି ଦିଅ ସପ୍ତଦ୍ଵାର ମୁକୁଳି ଯାଆନ୍ତୁ ସପ୍ତ ପଶୁ ନୃଶଂସ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ମୋର ତରଳୁ ସେମାନେ, ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କର ମୋ ପାଇଁ ଯାହା ସବୁ ମର, ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପ୍ରତିଥର ତୁମେ ଭୟ ଦେଖାଇଥିବା ବେଳେ ତୁମ ଅଜ୍ଞାନି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କର ମୋ' ଆଡ଼େ । ଏପରି, ହଁ, ଏପରି ହଁ କହ ପ୍ରଭୁ ମୋର ! ଶତ୍ରୁମାନେ ମୋ ଚାରିକଡ଼େ ଜମା ହୋଇ ଆନନ୍ଦରେ ପ୍ରଶସ୍ତିଗାନ କରନ୍ତୁ ତୁମର ।</p>
---	--

କେହି ନୁହେଁ
ଆଜି ରାତି ସେ ମୋତେ ଦେଖାଏ
ତା'ର କାଚ ଓ ପୁଲର କେଶ
ଦୁଇ ପଟେ ଧାର ଥିବା ଓଠ
ପାଞ୍ଚ ମୁନିଆଁ ଜିଭ

ଆଃ, ସେ ଖୋଲେ
ତା'ର ରେଶମୀ ପୋଷାକ-
ଦେହଟିଏ ବି ଅଛି ତା'ର ତା' ହେଲେ
ଏକ ସୁନା ଘଡ଼ି
ଏବଂ ଇତି ମଧ୍ୟରେ
ତା'ର ପୂରା ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଉହାଡ଼ରେ
ପାଦ ପରିବର୍ତ୍ତେ
ଅଛି ତା'ର ଦୁଇଟି ଛୋଟ ଚକ
ସଜତାନୀ ଛୋଟଚକ ।

ରାତି ପାଇଁ ଏକ ସନେଟ୍
ସହରର କାନ୍ଥ କଡ଼େ
ମହାନ ବିଜ୍ଞ ରାତି
ଦାନବର କବଳକୁ
ମୁକୁଳାଅ ମୋତେ

କଢ଼ାଇ ନିଅ ମୋତେ ପାଗଳ ପ୍ରାୟେ
ଶୂନ୍ୟ ଛକକୁ
ମୁଁ ଯେମିତି ପୁଣି ଥରେ
ନିଜ ଚଉପାଶେ ଚାଲିପାରେ

ଏବଂ ଦେଖ ଥାଇ ଥରେ
ଯେମିତି ତଥାପି ମୁଁ
ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ

ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଓ ଧୂଆଁର ସନ୍ତାନ
ବିଛିନ୍ତୁ, ନିଃସଙ୍ଗ, ଅତି ଲବଣାଳୁ-
କେହି ନୁହଁ ।

ଅନୁବାଦ : ଭାଗୀରଥ ମିଶ୍ର

<p>ଶବ୍ଦ ଚିତ୍ର ଗୋଟିଏ ଭୃତ ସହରରେ କୁକୁରମାନେ ବୁଲନ୍ତି ମଲା କୁକୁରଙ୍କ ଗହଣରେ</p> <p>ଏକମୁହାଁ ଗଳିରେ ପିଲାଟିଏ ଘୁରୁଉଥାଏ ଆରାଧ୍ୟା ଦେବୀଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଳୟ</p> <p>ଜଣେ କାହାର ବାଡ଼ି ପଟେ ଏକ କୁଶିବିଦ୍ଧ କୁକୁଡ଼ା</p> <p>ଗୋଟିଏ ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ଜଣେ ଗ୍ରାହକର ଧୂମପାନ ନଳୀରୁ</p>	<p>ଧୂଆଁ ପରି ଉଠେ ଜଣେ ନାରୀର କଳା ଲମ୍ବା ମୋଜା</p> <p>ବାଟ ଘରେ ଅନେକ ଜୋତା ଓଭରକୋଟ୍, ଗୋପି ଆଉ ଦଣ୍ଡାନା କିନ୍ତୁ ଘରଟି ଖାଲି ଦେଖିଲେ ଦିଶୁନି ଜଣେ ବି ମଣିଷର ମୁହଁ</p> <p>ମୁକ୍ତିର ଜଳ ଉପରେ ଅଜ୍ଞାତ ଭାରି ଧୂସର ପଦାର୍ଥ ।</p>
---	--

ତୁ ଓଠରେ ଛୁଇଁଲୁ
ଆଉ ମୁଁ କୁହୁଲି କୁହୁଲି
ଜଳିଗଲି
କୁହୁଡ଼ିରେ ବଉଳ ପରି....

ବଉଳିବାକୁ ମନ ହେଲାନି
କେମିତି ଗୋଟେ
ନିଃଶେଷ ପଶରେ
ଶେଷ କରୁଥିଲି ନିଜକୁ
ଶୂନ୍ୟ କରିବାରେ ବି
ବେଳେ ବେଳେ
ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଥାଏ.....

ସବସ୍ତେ ବି ମୁଁ ମଗ୍ନ ହେଉଥିଲି
ଦିନମାନ ତୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ,
ନଗ୍ନତା କୋଉ
ଦେହରେ ଥାଏ କି ?

ତୁଆର ଝଙ୍କା ସବୁ
ଖୋଲି ଦେଇଥିଲି
ତୋ' ମୋ' ଗନ୍ଧରୁ ନିଜକୁ
ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ

ରଙ୍ଗ ଶୂନ୍ୟତା

ଅଞ୍ଜଳି ପଟ୍ଟନାୟକ

ମନଭରି ତୋ ଗନ୍ଧ
ସତେ କ'ଣ ଉନ୍ମୁକ୍ତ
କରି ପାରିଲି ନିଜକୁ ସେଥିରୁ ?

ତୁ ମୋ ଦେହରେ
ଚାଣିଥିବା ଯାବତୀୟ
ଅଜ୍ଞାବଜ୍ଞା ରେଖା
ଚିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ମତେ
ଖୋରକ ମାଗନ୍ତି,
ଯେବେ କି ମୁଁ ତାହେଁ
ରେଖା ସବୁ ଅଜ୍ଞା ବଜ୍ଞା
ଆଆନ୍ତୁ,
ଆଆନ୍ତୁ ରଙ୍ଗ ଶୂନ୍ୟ
ଆଉ କିଛି କାଳ
ରଙ୍ଗ ଶୂନ୍ୟତା ବି
ଗୋଟେ ରଙ୍ଗ
ଏ କଥା
କେମିତି ବୁଝେଇବି ତତେ
ତୁ ଯେ'
ଗୋଟେ ଅରୁଣା ସକାଳ.... । ।

